

"מכשולים – שליחות אלוקית מיוחדת"

משיחת ה' טבת תשמ"ז

יום בו ניתן הפס"ד לטובת חב"ד-ליובאוויטש, וכל עם ישראל הנלוים עליהם, ו"דידן נצח", ו"יד החסידים על העליונה".

ביום ה' טבת תשמ"ז קבע בית-המשפט האמריקני באופן חד-משמעי את בעלותו של הרבי על הספרייה וכתבי היד של חותנו, הרבי הקודם.

בשיחתו, מספר שעות אחרי פסק-הדין, השווה הרבי מצב זה למצבו של יוסף במצרים, עליו אומר יוסף לאחיו: "לא אתם שלחתם אותי הנה, כי האלוקים".

כשיהודי נמצא במצב בלתי-רצוי, גם לאחר שהוא יוצא ממצב זה, עליו להסביר לאחרים, ועל-אחת כמה וכמה - לעצמו, שאין זה מקרה, חס-ושלום, וגם לא מדובר, חס-ושלום, בדבר שנועד להותיר צער ועוגמת-נפש. למעשה, מצב זה כלל לא נגרם על-ידי בני-אדם.

כך היה גם לפני מתן-תורה, ועל-אחת כמה וכמה בזמנו, אחרי מתן-תורה, שכן עתה ניכרת בצורה גלויה יותר אחדותם של ישראל והתורה - "ישראל, התורה והקב"ה - הכל אחד".

בהתאם לכך אמר יוסף לאחיו: "שלחני אלוקים" למצרים, שכן בכל מצב שבו אדם נמצא עליו לראות בכך שליחות אלוקית, כדברי יוסף "לא אתם שלחתם אותי הנה, כי האלוקים".

עלינו ללמוד מכך הוראה למעשה, שהרי "המעשה הוא העיקר": על כל יהודי להוסיף בפעולותיו בעולם, מתוך הכרה ברורה וידיעה ברורה שהוא שליחו של אלוקים! לכאורה, יכול היה הקב"ה לעשות זאת בדרך של טוב גלוי, תוך שימוש בשם "הוי", המייצג את מידת הרחמים,

אבל רצונו של הקב"ה היה לעשות זאת באמצעות ה"לבוש" המסתיר - שם "אלוקים".

אולם, הכוונה זהה בכל מקרה. אדרבה: העובדה שהטוב הוא נסתר היא ירידה נוספת, המביאה לידי עלייה גדולה יותר לאין-ערוך. מהו תוכנה של עלייה זו? על כל יהודי לדעת, שבכל מקום ובכל מצב שבו הוא נמצא, ישנה שליחות שעליו למלא.

אומנם שליחות זו מכוסה בשם "אלוקים", ב"לבוש" המכסה ומסתיר, אבל ברור לחלוטין שישנה שליחות. ומכיוון שרצונו של הקב"ה הוא להביא את השליחות לידי פועל, נותן הוא הוראה ברורה בתורה, שנקראת "תורה אור", משום שהיא מגלה את כל ענייניה בצורה ברורה ונהירה.

על כל יהודי להתבונן בכך שהוא שליח, שליחו של הקב"ה בעצמו, בדרגה נעלית יותר מדרגת האלוקות הגלויה, דרגה שבה הקב"ה מתגלה בעניינים נסתרים, "אלוקים".

דווקא בעניינים אלו תפקידו של יהודי

- ו"שלוחו של אדם כמותו", כלומר שלרשותו של השליח עומד הכוח האלוקי במלואו כדי למלא את שליחותו - "לשכן שמו שם", בהתאם לתורתו של הבעל-שם-טוב, שנמסרה על-ידי חותני הרבי, על הפסוק

פרשת זיגש

"מה' מצעדי גבר כוננו", שבכל מקום ובכל מצב שבו יהודי נמצא, עליו לשכן שם את שמו של הקב"ה, "לשכן" - מלשון "משכן", כמו במשכן ובבית-המקדש, בבחינת "ושכנתי בתוכם", החל מארבע אמותיו שלו עצמו.

דבר זה מהווה הסבר גם לעניין נוסף: לאחרונה נשמעות טענות דווקא בנוגע לעניין שפעלנו בו גדולות ונפלאות, במיוחד מאז בואו של חותני הרבי למדינה זו - הפצת מעיינות החסידות חוצה, בצורה המשפיעה גם על הפצת היהדות, כך שגם ב"אל"ף-ב"ת" של יהדות ניכר שהוא מאוחד עם הפנימיות, עם ה"מעייין", מקור מים חיים" - האלוקות עצמה.

נשאלת, אם-כן, השאלה: לשם מה "נשלחנו" למצב שכזה? הרי עוד קודם לכן פעלנו גדולות ונפלאות, כפי שהעיד הרבי בעצמו, שעלינו להיות מוכנים, - "עמדו הכן כולכם" - שכן לא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים". אלא שרצונו של הקב"ה הוא להביא אותנו לעלייה גדולה יותר.

זהו ההסבר היחיד האפשרי כסיבה למצב המבהיל והמזעזע ולספקות שאנו נתונים בהם - כדי שעל-ידי כך נגדיל פי-כמה ולאין-ערוך את פעולותינו בהפצת מעיינות החסידות חוצה.

אלא שמטרה זו התעטפה בטענה על כך שאיננו פעילים, ובטענה שכתבי-היד וספרי החסידות, "דברי אלוקים חיים", אינם משמשים לפעולות הפצת היהדות חוצה, ולכן ספק אם הם שייכים למקום זה וכו'.

כל הדברים האמורים נכונים גם בעניין זה. לכל-לראש עלינו ללמוד מכך הוראה - מתוך שמחה, שכן "שמחה פורצת גדר" ומבטלת את כל ההגבלות, אבל השמחה עצמה צריכה גם להתבטא במעשה בפועל.

זוהי משמעותו של סיום השיעור היומי בחומש: תוצאת שליחותו של יוסף היתה "ותחי רוח יעקב אביהם". מה גרם לכך? כשיעקב שמע את דברי יוסף, ועל מצבו של יוסף, כפי שרש"י מפרש ב"פשוטו של מקרא", שעל-אף היותו במצרים והיותו מעורב בהנהלת המלוכה - ענייני רשות, ענייני אומות-העולם - עלה בידו להגיע להתאחדות בתכלית השלמות עם האלוקות.

על כך אנו אומרים "אלה תולדות יעקב - יוסף": דווקא ביוסף התגלתה תכלית שלימותו של יעקב, שהיה "הבחיר שבאבות", תכלית השלמות של כל שלושת האבות, השלישי שבהם, הכולל את מעלות כל שלושה, כפי שדובר והוסבר באריכות.

